

ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ: ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΜΙΑ ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΗ(;) ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Γράφει ο Νίκος Σακαλής

Με την ανακοίνωσή της στις 22 Μαρτίου η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ξεκαθαρίζει ότι προσανατολίζεται στην εκλογική συνεργασία με το ΜΕΡΑ25 στις επερχόμενες ευρωεκλογές, αλλάζοντας ακόμα και τις απαιτήσεις που έθετε (γύρω από σημεία όπως το όνομα) στις αρχικές της ανακοινώσεις. Η ανακοίνωση αυτή βαθαίνει για την ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ περαιτέρω την κατεύθυνση υποχώρησης από την αντικαπιταλιστική αριστερά και την ένταξή της στον αστερισμό του ΜΕΡΑ25, μιας δύναμης της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας που κινείται μέσα στο αστικό σκηνικό, στο πλαίσιο μετασχηματισμού της ΕΕ. Αποδεικνύεται ότι η απόφαση υπερψήφησης των ψηφοδελτίων ΜΕΡΑ25-ΑΡΑΣ-ΛΑΕ σε Αττική και Κ. Μακεδονία στις περιφερειακές εκλογές ήταν προπομπός σε μια συγκεκριμένη πορεία.

Με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, αναπαράγεται η παλιά και ξαναζεσταμένη άποψη, ότι η ανατρεπτική, αντικαπιταλιστική αριστερά πρέπει να είναι ένα κομμάτι, ακόμη και ακολουθητής, σε κοινοβουλευτικά κυρίως σχέδια. Σχέδια που παρά τις όποιες προοδευτικές τους επικλήσεις σε ορισμένα πεδία, δεν ξεφεύγουν από τον αστικό πολιτικό κόσμο, αφού δε θέτουν ζήτημα ρήξης με τους πυλώνες του. Τι ενωτικό, τι ανατρεπτικό, εν τέλει, μπορεί να σηματοδοτήσει για το κίνημα μια τέτοια συσπείρωση δυνάμεων; Δεν έχει κάποιο στοιχείο υπερβολής αυτή η κριτική.

Στην ανακοίνωσή της η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ αναφέρει: «η εκλογική συμμαχία πρέπει να έχει πολιτικό στίγμα ρήξης με την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Ευρωζώνη και αυτό να διαπερνά συνολικά τον λόγο της. Η εκλογική συμμαχία δηλώνει ρητά ότι η Ε.Ε. δεν μεταρρυθμίζεται καθώς αποτελεί έναν εχθρικό για τους λαούς μηχανισμό. Ξεκινώντας από τις διεκδικήσεις του αγωνιζόμενου λαού, δηλώνουμε ότι η δικαίωση των αιτημάτων και των αναγκών των κοινωνικών κινημάτων περνάει μέσα από την απειθαρχία και τη σύγκρουση με την Ε.Ε. και τους μηχανισμούς της».

Θα περίμενε κανείς ότι μια τέτοια διαπίστωση θα κατέληγε στην ανάγκη σύγκρουσης ρήξης

και εξόδου από την ΕΕ. Στην πρόταση της ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗΣ όμως εμφανίζεται μόνο η «ρήξη» με σημεία αοριστίας. Δεν ορίζεται σαν πάλη για την έξοδο ή την αποδέσμευση ή την διάλυση της ΕΕ, δεν τίθεται σαν προοπτική μια Ευρώπη που θα χτιστεί πάνω στα ερείπια αυτού του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού. Υπό το μανδύα του αρνητικού συσχετισμού, επιλέγεται η συμπίεση με ρεύματα που πρεσβεύουν, από μια «ρήξη» ως το όριο που επιτρέπουν οι Βρυξέλλες (ρεαλιστική ανυπακοή), έως μια «ρήξη» που δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένας εκσυγχρονισμός με καλύτερους όρους για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Αυτό το τελευταίο άλλωστε είναι το περιεχόμενο της «ρήξης» όπως την εννοεί το **ΜΕΡΑ25**. Πράγματι το κόμμα αυτό έχει στην σημαία του, την **μεταρρύθμιση της ΕΕ** με κεντρικό στοιχείο μια «**ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ (European New Deal)**», στο πλαίσιο μιας σοσιαλδημοκρατικής πολιτικής ταξικής συνεργασίας από την οποία θα βγουν ωφελημένοι **«εργοδότες και εργαζόμενοι, ιδιοκτήτες και ενοικιαστές, εισαγωγείς και εξαγωγείς»**, που υποτίθεται ότι θίγονται από το καθεστώς της **«χρεοδουλοπαροικίας»** από το οποίο **«ο μόνος ωφελημένος είναι η παρασιτική, παρεοκρατική εγχώρια ολιγαρχία που ταυτίζεται με τους δανειστές.»**

Αυτό το **μανιφέστο του καπιταλιστικού εκσυγχρονισμού** θεωρεί άραγε η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ ως **«ρήξη»** με το σύστημα και την **ΕΕ** και καλεί σε μια τέτοια συσπείρωση;

Φυσικά επειδή ο καθένας καταλαβαίνει την πλήρη ασυμβατότητα μιας γραμμής **έστω αμφισβήτησης του κεφαλαίου και της ΕΕ** και μιας γραμμής **ενσωμάτωσης, σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης και μετασχηματισμού της ΕΕ** σε **«οικολογική και δημοκρατική ένωση»**, η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ λειαίνει τις αιχμές, και τη ρήξη, όπως την εννοεί στο πρόγραμμά της, στο «πίσω κάθισμα» της προεκλογικής της εκστρατείας. **Η ρήξη, λέει στην ανακοίνωσή της, «δεν πρέπει να είναι η βασική αιχμή που το εκλογικό κατέβασμα προτάσσει, όμως οφείλει να έχει καθαρή τοποθέτηση πάνω στην αναγκαιότητα της.»**

Στόχος δεν είναι η υιοθέτηση μιας τακτικής που υπονομεύει την παρουσία της ρήξης στο δημόσιο λόγο μας με στόχο να λειάνουμε το ριζοσπαστισμό της τοποθέτησής μας, αλλά να δώσουμε χώρο σε μια λογική που προτάσσει τη ρήξη μέσα από τη σύγκρουση με την εφαρμοζόμενη επίθεση των πολιτικών της Ε.Ε. και την αναδεικνύει ως συνέπεια της πρόθεσης να αγωνιστούμε μέχρι τέλους για τη δικαίωση των αναγκών μας». Μια θέση που όσα προσπαθεί να περιγράψει, δυστυχώς άλλα τόσο υποτιμά και αποκρύπτει, καθώς δεν πρέπει να ξεχνάμε, ειδικά μετά την τελευταία δεκαετία, ότι τα προγράμματα που χωρίζονταν σε επιμέρους σκαλοπάτια, κατέληγαν να χάνουν στις μεγάλες πολιτικές μάχες,

να ενσωματώνονται και πλέον να μην εμπνέουν τους εργαζόμενους και τους νέους που είναι σε αναζήτηση μιας άλλης προοπτικής! Η κατεύθυνση λοιπόν που διαφαίνεται είναι η δημιουργία ενός κατεβάσματος με ηγεμονία του ΜΕΡΑ25, ακριβώς όπως διαμορφώθηκε και στις βουλευτικές εκλογές η συμμαχία για τη ρήξη με τη ΛΑΕ.

Ειδικά στη συζήτηση για το όνομα του κατεβάσματος, στην πρότασή της 09 Δεκέμβρη η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ έλεγε: «Υπάρχει ανάγκη για **κάτι που είναι και φαίνεται νέο**, χωρίς φυσικά να ακυρώνεται καμία δύναμη, η ιστορία και η δυναμική της. Απαιτείται όμως μια **νέα ταυτότητα, με νέο κοινό όνομα, που θα συμβολίζει το από κοινού συμφωνημένο στίγμα**». Το νέο «κοινό όνομα» περιορίστηκε σε μια υποσημείωση στον υπότιτλο του κατεβάσματος, καθώς όπως μας πληροφορεί η ανακοίνωση, «..Αντιλαμβανόμενοι/ες την ανάγκη υπέρβασης υπάρχουσών διαφωνιών και **παρότι δεν εγγράφεται πλήρως στη μεθοδολογία που θα θέλαμε να ακολουθήσουμε**, είμαστε διατεθειμένοι/ες να συνθέσουμε πάνω **στον υπότιτλο του κατεβάσματος** στην κατεύθυνση της διακριτότητας μεταξύ του ΜΕΡΑ25 και των υπόλοιπων δυνάμεων που συσπειρώνονται γύρω από την πρόταση μας με τη μορφή «ΜΕΡΑ25 & τίτλος συσπείρωσης». Στο όνομα της πολυπόθητης συνεργασίας με το ΜΕΡΑ25 παραμερίζονται ακόμη και βασικά σημεία της αρχικής της πρότασης.

Σε αυτές τις ευρωεκλογές υπάρχει άλλος δρόμος, αυτός που προτείνουν το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Μια πλατιά ενότητα πάνω στην βάση μιας **αντιΕΕ- αντικαπιταλιστικής** λογικής, **μια ανατρεπτική συνεργασία κατά της ΕΕ**. Αυτή η δυνατότητα είναι ρεαλιστική και ελπιδοφόρα. Η συσπείρωση δυνάμεων πάνω σε μια γραμμή ανατροπής έξω και πέρα από λογικές δημοκρατικής και φιλολαϊκής διαχείρισης του καπιταλισμού και εξωραϊσμού της ΕΕ έχει δύναμη. Οι χιλιάδες αγωνιστές που απεχθάνονται τις ξαναζεσταμένες σούπες της σοσιαλδημοκρατίας και του κοινοβουλευτικού συμβιβασμού – κρετινισμού ξέρουν τον δρόμο που θα βαδίσουν. Οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς που επιμένουν στην ανεξαρτησία από το σύστημα έχουν την ευθύνη να συμβάλουν σε αυτή την προοπτική